

Prejudiciniai klausimai

1. Ar valstybės narės praktika, pagal kurią „asmeninio bagažo“ sąvoka, suprantama kaip pridėtinės vertės mokesčiu neapmokestinamas prekių tiekimas užsienio keleiviams, apibrėžiama kaip 1954 m. birželio 4 d. Niujorke priimtoje Konvencijoje dėl turizmui taikytinų muitinės lengvatų ir jo Papildomame protokole vartojama sąvoka „asmeninio naudojimo daiktai“ ir Komisijos deleguotojo reglamento (ES) 2015/2446, kuriuo Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 952/2013 papildomas išsamiomis taisyklėmis, kuriomis patikslinamos kai kurios Sąjungos muitinės kodekso nuostatos, 1 straipsnio 5 punkte vartojama sąvoka „bagažas“, suderinama su 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (toliau – PVM direktyva) ⁽¹⁾ 147 straipsniu?
2. Jei į pirmesnę klausimą būtų atsakyta neigiamai, kaip turėtų būti suprantama PVM direktyvos 147 straipsnyje vartojama sąvoka „asmeninis bagažas“, atsižvelgiant į tai, kad PVM direktyvoje šios sąvokos apibrėžtis nepateikta? Ar suderinama su Bendrijos teisės nuostatomis nacionalinio mokesčių administratoriaus praktika, kai atsižvelgiama tik į „bendrą žodžių reikšmę“?
3. Ar PVM direktyvos 146 ir 147 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad tais atvejais, kai apmokestinamasis asmuo neturi teisės būti neapmokestintas už užsieniečiams patiektas prekes pagal PVM direktyvos 147 straipsnį, reikia nagrinėti, ar neapmokestinimas už pardavimą eksportuoti taikytinas pagal PVM direktyvos 146 straipsnį, nepaisant to, kad nebuvo atliktos formalios muitinės procedūros, nustatytos Sąjungos muitinės kodekse ir jį įgyvendinančiuose teisės aktuose?
4. Jeigu į ankstesnę klausimą būtų atsakyta, kad kai užsienio keleiviui netaikomas atleidimas nuo mokesčio, sandoriui gali būti taikomas atleidimas nuo PVM dėl eksporto, ar prekių tiekimo eksportui teisinis sandoris laikytinas neapmokestinamu PVM, priešingai pirkėjo pirkimo metu išreikštam ketinimui?
5. Jeigu į 3 ir 4 klausimus būtų atsakyta teigiamai, tokiomis, kokios šioje byloje nagrinėjamos, aplinkybėmis, kai sąskaitą faktūrą išrašęs asmuo tiekiant prekes žinojo, kad jos įgytos siekiant perparduoti, tačiau pirkėjas kaip užsienio keleivis norėjo išvežti jas iš teritorijos, taigi sąskaitą faktūrą išrašęs asmuo nesąžiningai pateikė prašymą dėl mokesčio grąžinimo ir jį susigrąžino tuo pagrindu, kad užsienio keleiviai neapmokestinami, ar valstybės narės praktika, kai mokesčių administratorius neleidžia susigrąžinti neteislingai deklaruoto ir sumokėto mokesčio už prekių tiekimą užsienio keliautojui, tokių sandorių nepripažįsta su eksportu susijusiu prekių tiekimu ir mokesčio neperskaičiuoja, nors neginčijama, kad prekės buvo išgabentos iš Vengrijos keleivio bagaže, yra suderinama su PVM direktyvos 146 ir 147 straipsniais, taip pat su Sąjungos teisės mokesčių neutralumo ir proporcingumo principais?

⁽¹⁾ OL L 347, 2006, p. 1.

2019 m. rugsėjo 27 d. Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Vengrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Boehringer Ingelheim RCV GmbH & Co. KG Magyarországi Fióktelepe / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Byla C-717/19)

(2020/C 95/10)

Proceso kalba: vengrų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: *Boehringer Ingelheim RCV GmbH & Co. KG Magyarországi Fióktelepe*

Atsakovė: *Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága*

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos ⁽¹⁾ 90 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją draudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, pagal kurias, remiantis sutartimi, kurios sudarymas nėra privalomas, farmacijos įmonė, kuri atlieka mokėjimus valstybės sveikatos draudimo įstaigai pagal farmacijos produktų apyvartą ir jai nelieka viso atlygio už šias prekes, neturi teisės *a posteriori* sumažinti apmokestinamosios vertės vien dėl to, kad mokėjimai neatliekami kaip nustatyta jos prekybos politikoje arba iš principo reklamos tikslais?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 273 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, pagal kurias siekiant *a posteriori* sumažinti apmokestinamąją vertę, turi būti išrašyta sąskaita faktūra asmeniui, kuris turi teisę į grąžinimą, ir kuri patvirtina sandorio, dėl kurio atsiranda teisė į tokį grąžinimą, įvykdymą, nors sandoris, dėl kurio galima *a posteriori* sumažinti apmokestinamąją vertę, yra tinkamai pagrįstas dokumentais ir gali būti vėliau patikrintas, nes iš esmės yra paremtas viešais ir tikrais duomenimis bei dėl jo galima teisingai surinkti mokestį?

⁽¹⁾ OL L 347, 2006, p. 1.

2019 m. lapkričio 9 d. Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Vengrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje NJ / Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

(Byla C-740/19)

(2020/C 95/11)

Proceso kalba: vengrų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėjas: NJ

Atsakovė: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnis ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES ⁽¹⁾ (vadinamoji „Prieglobsčio procedūrų direktyva“) 31 straipsnis, atsižvelgiant į Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 ir 13 straipsnių nuostatas, gali būti aiškinami taip, kad valstybė narė gali užtikrinti teisę į veiksmingą teisinę gynybą ir tada, kai ji neleidžia teismams pakeisti vykdančią prieglobsčio procedūras priimtų sprendimų, o tik leidžia tokius sprendimus panaikinti ir įpareigoti vykdyti naują procedūrą?
2. Ar Europos Sąjungos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 47 straipsnis ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES (vadinamoji „Prieglobsčio procedūrų direktyva“) 31 straipsnis, atsižvelgiant į Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 ir 13 straipsnių nuostatas, turi būti aiškinami taip, kad [šias teisės normas] atitinka valstybės narės teisės aktai, kuriuose prieglobsčio byloms numatytas vienas imperatyvus 60 dienų terminas, nepaisant visų asmeninių aplinkybių ir neatsižvelgiant į bylos ypatybes bei galimus įrodinėjimo sunkumus?

⁽¹⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60).